učiněné honebním úřadem I. stolice ovšem nezkoumal, vycházeje z právního názoru — jak dolíčeno, nesprávného, — že rozdělené přikázání enklavovaných pozemků vůbec není přípustno.

Než ani druhý důvod nař. rozhodnutí není s to, aby je podepřel. Paragraf 17 hon. zák., o nějž se žal. úřad v tomto druhém bodě opírá, stanoví, že myslivost na pozemcích honebního společenstva (§ 4) pronajímati jest nejméně na 6 let po sobě jdoucích, a že na touž dobu přikazovati jest k honbě také enklávy a části pozemků (§ 5). O přikázání pozemků k honbě mluví § 5 hon. zák. jenom v případech odst. 1 a 2, tedy tam, kde uznává nárok sousedního držitele honitby na výkon myslivosti na enklávě. Že by také »příhodné opatření« odstavce 3 § 5 — které může záležeti nejen v tom, že se pozemek přikáže k sousední honitbě, nýbrž i v tom, že se právo honitby na něm po rozumu § 1 ponechá vlastníku, musilo se státi nejméně na dobu 6 let, nelze z § 17 vyčísti. Na případy v § 5 neupravené pak § 17 vůbec se nevztahuje, jak patrno z citace § 5 v § 17. Názor žal. úřadu nelze posléze vyvozovati ani ze zřejmé ovšem intence § 17 stabilisovati poměry myslivosti vždy na dobu aspoň 6 let. Neboť tento motiv, diktovaný zřetelem na racionelní výkon myslivosti, selhává tam, kde — jako při »příhodném opatření« podle odst. 3 § 5 nebo podle analogie tohoto předpisu — jde v podstatě o provisorní opatření, jež právě v zájmu racionelní úpravy honebních poměrů v případech mimořádných musí býti dostatečně pružné, aby se dalo přizpůsobiti přechodným poměrům.

Dlužno tedy souditi, že honební úřad, čině takové »příhodné opatření«, ani po stránce časové není vázán směrnicí jinou nežli jednak zřetelem na to, že podle hon. zák. honební rok počínající 1. únorem a končící 31. lednem tvoří jednotné a nedílné období pro všelikou úpravu honebních poměrů, a tedy také pro »příhodné opatření« podle § 5 odst. 3 hon. zák., jinak však pouze zřetelem na racionelní výkon myslivosti.

Žal. úřad ani v tomto bodu opatření honebního úařdu I. stolice po stránce posléze uvedené nepřezkoumával, vycházeje z mylného právního názoru, že i opatření ve smyslu odst. 3 § 5 musí se státi nejméně na dobu 6 let. Z uvedených důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.424.

Stavební právo (Praha): * Vyhradí-li si magistrát hlav. města Prahy, udíleje stavební povolení, odvolati toto povolení podle své volné úvahy, nevzniká tím pražské obci jako správkyni veřejného statku nárok na to, aby stavební úřad této výhrady použil a konsens odvolal; není proto pražská obec legitimována k odvolání proti rozhodnutí stavebního sboru, jímž bylo zrušeno rozhodnutí magistrátu, odvolávající udělený konsens.

(Nález ze dne 16. března 1933 č. 4232.)

Věc: Dr. Antonín P. v P. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. obec hl. m. Prahy vrch. kom. Jindř. Wallenfels) o odvolání stavebních povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 28. srpna 1927 udělila rada hlavního města Prahy Vratislavu H. povolení ke stavbě garáží se skladištěm a dílnou při domě č. p.... v P. podle předložených plánů, při čemž v podmínce 1. schvalovacího výměru výslovně ustanovila, že celá stavba povoluje se jako provisorium do odvolání kdykoliv, nejdéle na dobu 10 let. V následujícím roce oznámil Dr. Ant. P., jako nový majitel reality té, že při stavbě garáží hodlá provésti některé změny, zejména změnu v přemístění rampy, a žádal za jich schválení. Magistrát hl. m. Prahy výměrem z 26. února 1929 žádané změny povolil a v podmínce 1. tohoto výměru prohlásil, že rampa vjezdová při ulici T. povoluje se jako provisorium kdykoliv odvolatelné a bude odstraněna nákladem majitele, když bude nutno přistoupiti k rozšíření ulice T.

Téhož roku zavedeno bylo řízení za účelem odvolání provisorního povolení garáží. V řízení tom oznámil stavební úřad odbor 12/13, že garáže provedeny byly podle jednotlivých povolení, a že okamžité odstranění jich naprosto není nutno, ježto frekvence v těchto místech jest minimální a podle nového plánu projednávaného státní regulační komisí má býti v těchto místech T. ulice celá posunuta. Chodník rampou zabrán není a rampa jest v mezích starého plotu. Na to vydal magistrát hl. m. Prahy výměr ze 16. července 1929, jímž obě svrchu uvedená stav. povolení bez udání důvodů odvolal a Vratislavu H. a Dru Ant. P. uložil, aby provedené stavby do 4 neděl odstranili.

K rekursu Vratislava H. a JUDra Ant. P. zrušil stav. sbor hl. města Prahy usnesením ze 14. ledna 1930 rozhodnutí I. stolice a příkaz v něm obsažený, a to pokud šlo o Vratislava H. proto, že jmenovaný není více majitelem objektu a nemůže mu tedy stavebním příkazem býti ukládáno jeho odstranění, pokud pak týče se Dra Antonína P., z důvodu, že není vážných příčin k tomu, aby stav. povolení bylo odvoláno.

Proti tomuto rozhodnutí podala rada hlav. města Prahy, jako správkyně veřejných statků a ochránkyně veřejné bezpečnosti, odvolání, v němž namítala, že magistrát nebyl povinen k udání důvodů pro odvolání stavebních povolení, ježto odvolání těchto povolení ničím ve stavebních konsensích nebylo omezeno.

Zemský úřad v Praze nař. rozhodnutím zrušil rozhodnutí stav. sboru pokud týkalo se Dra Antonína P. a obnovil platnost výměru magistrátu hl. m. Prahy ze 16. července 1929, poněvadž ze spisů jest zřejmo, že stav. povolení ke stavbě garáží bylo dáno s výslovnou výhradou, že povolení to může kdykoliv býti odvoláno, takže odvoláním jeho nemůže právům stavebníka býti ublíženo.

Stížnost stavebníka do tohoto rozhodnutí podaná mimo jiné namítá, že rada hl. m. Prahy jest stavební instancí a nemůže proto podávati odvolání proti rozhodnutím stolice vyšší, a že vydala-li městská rada stavební povolení jako provisorium, nemůže odvolání jeho býti dáno úplně do její libovůle, nýbrž musí opírati se o vážné a důležité důvody, kterých zde nebylo.

Nss nemohl se stížností souhlasitiv tom, že by rada hl. m. Prahy již proto, že v určitých případech (§ 125 stav. ř.) jest stavební instancí, ne-

mohla v zastoupení obce vstoupiti do stav. řízení jako strana. Podle ustálené judikatury může obec v témž stav. řízení, ve kterém orgány její vystupují jako instance rozhodující, vystoupiti též jako strana na obhajobu svých subj. práv, jí ze stav. řádu plynoucích, nebo z pravoplatného již rozhodnutí stav. úřadu nabytých, a může také jako taková bráti v odpor rozhodnutí vyšších stolic úřadů stavebních. Předpokladem ovšem jest, že obec hájí nějaké své subj. právo nabyté ze stav. řádu nebo z pravoplatného již rozhodnutí stav. úřadů.

V daném případě vystoupila obec ve svém rekursu jako správkyně veřejného statku a ochránkyně veřejné bezpečnosti. Již z prvého důvodu nelze zásadně obci upírati postavení strany, neboť jako správkyně veřejného statku má obec ve stav. řízení postavení souseda a může tedy jakožto soused hájiti veřejný statek před nepřípustnými zásahy se strany sousedních stavebníků. Zásadně slušelo by tedy již z toho důvodu pražské obci rekursní legitimaci přiznati, jde jen o to, zda obec pražská jako správkyně veřejného statku nabyla ze stav. povolení vydaných st-li, resp. jeho předchůdci, nějakého nároku na to, aby povolení ta byla na její žádost vůbec, nebo aspoň za určitých předpokladů odvolána, neboť jen v tom případě mohla by zrušením odvolání stav. konsensu stolice vyšší býti dotčena ve svých subj. právech.

V tom směru uvážil nss, že odvolání stav. konsensu dáno bylo úplně do volné úvahy stav. úřadu, a že nebyla ani ve prospěch vlastníka uznána nějaká výhrada v tom směru, že bez vážných příčin konsens odvolán býti nesmí, ani na druhé straně nebyl interesentům dán nějaký nárok na to, aby úřad za určitých předpokladů práva svého použil a konsens odvolal. Nepřísluší tudíž tento nárok ani pražské obci jako správkyni veřejného statku, a nemůže se tedy rada hl. m. Prahy v zastoupení obce jako strany důvodně domáhati toho, aby konsens před uplynutím jeho platnosti byl odvolán, a nemůže také, bylo-li provedené odvolání konsensu vyšší stolicí zrušeno, důvodně vytýkati, že zrušením odvolání bylo zasaženo do jejích subj. práv. Ale pak skutečně obec hl. m. Prahy nebyla legitimována k podání rekursu proti rozhodnutí stav. sboru, zrušujícímu odvolání stav. povolení, provedené magistrátem hl. m. Prahy, a měl proto žal. úřad rekurs její odmítnouti pro nedostatek věcné legitimace a nikoliv o něm věcně rozhodnouti. Rozhodl-li o rekursu věcně, jest rozhodnutí jeho v odporu se zákonem.

Č. 10.425.

Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Rozhodnutí správního úřadu, kterým tento odvolání téže osoby v téže věci zamítá (odmítá) jednak pro nepřípustnost jednak pro bezdůvodnost, jest zrušiti podle § 6 zák. o ss z povinnosti úřední.

(Nález ze dne 17. března 1933 č. 1872.)

Prejudikatura: Boh. A 7518/28.

Věc: P.-cká dřevoprůmyslová společnost v Mukačevě proti zemskému úřadu v Užhorodě o silniční příspěvek.